

- sposoby przemieszczania się (w grupie lub indywidualnie),
- klasyfikacja według przemierzanych odległości,
- środki transportu w ruchu pasażerskim, kwestie dostępności, pewności i bezpieczeństwa itd.

3.6 Sugeruje Komisji przygotowanie, wspólnie z odnośnymi Państwami Członkowskimi, środków koniecznych dla zapewnienia mobilności osób w jak najlepszych warunkach i zgodnie z zasadami rozwoju zrównoważonego, uwzględniając w szczególności:

- trudności i ograniczenia osób niepełnosprawnych lub starszych oraz małych dzieci, przy współpracy z organizacjami reprezentującymi osoby o ograniczonej możliwości poruszania się;

- konieczne finansowanie na badania i rozwijanie nowych technik i technologii przystosowanych do środków używanych do przewozu osób;

- środki legislacyjne, prawne i finansowe pozwalające państwu na realizację projektów w dziedzinie infrastruktury odpowiadających ich potrzebom.

3.7 Podkreśla na zakończenie, że zjednoczona Europa powinna czuwać nad tym, by poszczególne Państwa Członkowskie zapewniały zrównoważoną obsługę transportową, zarówno w odniesieniu do ruchu towarowego jak i pasażerskiego. Ponadto chce być poinformowany o podjęciu wspomnianej całościowej refleksji, być włączony w jej przebieg oraz pragnie, by zasięgnięto jego opinii co do jej wyników.

Bruksela, 26 października 2005 r.

Przewodnicząca

Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Anne-Marie SIGMUND

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

- wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru
- wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników
- wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego tymczasowy plan restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie Europejskiej i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 258/1999 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej

COM(2005) 263 końcowy — 2005/0118-0119-0120 CNS

(2006/C 28/10)

W dniu 25 lipca 2005 r. Rada, zgodnie z art. 36 i 37 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wspomnianej powyżej.

Sekcja ds. Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Ochrony Środowiska, odpowiedzialna za przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, wydała opinię w dniu 7 października 2005 r. (sprawozdawca: **Jean-Paul BASTIAN**).

Na 421 sesji plenarnej w dniach 26-27 października 2005 r. (posiedzenie z dnia 26 października 2005 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął niniejszą opinię 103 głosami za, przy 22 głosach przeciw i 18 głosach wstrzymujących się.

1. Wstęp

1.1 Dwadzieścia jeden krajów Unii Europejskiej produkuje cukier z buraków. Niewielką część produkcji francuskich departamentów zamorskich oraz Hiszpanii stanowi także cukier z trzciny cukrowej (280 000 ton). Ogółem europejska produkcja cukru waha się w granicach 17 — 20 milionów ton

rocznie przy szacowanej konsumpcji cukru w Europie wynoszącej 16 milionów ton.

1.2 Buraki cukrowe są uprawiane w systemie płodozmianu na powierzchni 2,2 milionów hektarów przez 320 000 rolników (na jednego plantatora przypada średnio prawie 7 ha powierzchni uprawnej buraków). Buraki są przetwarzane w

236 cukrowniach bezpośrednio zatrudniających blisko 75 000 pracowników stałych i sezonowych. Łącznie w europejskim sektorze uprawy buraków/cukrownictwa pośrednio lub bezpośrednio zatrudnionych jest 500 000 osób.

1.3 W Unii Europejskiej produkuje się również 500 000 ton izoglukozy i 250 000 ton syropu inulinowego; istnieje tu także sektor rafinacji surowego cukru trzcinowego (który jest w głównej mierze — 1,6 miliona ton — importowany z krajów AKP ⁽¹⁾).

1.4 W sektorze cukru, izoglukozy i syropu inulinowego ostatnie odnowienie systemu kwot nastąpiło w 2001 r.

1.5 W dniu 14 lipca 2004 r. Komisja wydała komunikat w sprawie reformy sektora cukru ⁽²⁾, w którego sprawie EKES przyjął opinię 15.12.2004 r. ⁽³⁾

1.6 W dniu 22 czerwca 2005 r. Komisja przedstawiła trzy wnioski legislacyjne ⁽⁴⁾, które stanowią przedmiot niniejszej opinii.

Równocześnie Komisja przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki towarzyszące dla krajów objętych Protokołem w sprawie cukru poszkodowanych w wyniku reformy systemu cukrowego UE ⁽⁵⁾.

1.7 Różnice pomiędzy wnioskiem legislacyjnym Komisji a komunikatem z dnia 14 lipca 2004 r. obejmują następujące elementy:

- okres obowiązywania do roku gospodarczego 2014/2015 włącznie;
- cenę minimalną buraków obniżoną o 42,6 % w ciągu dwóch lat gospodarczych (do wysokości 25,05 euro/t), z ewentualną dodatkową obniżką o 10 % w wyniku porozumienia branżowego;
- cenę referencyjną cukru obniżoną o 39 % w ciągu czterech lat gospodarczych (do wysokości 385,5 euro/t) i cenę referencyjną netto — w ciągu dwóch lat gospodarczych (różnicę stanowi kwota płacona na fundusz restrukturyzacyjny);
- opłatę produkcyjną w wysokości 12 euro/t cukru w ramach kwoty, uiszczaną po połowie przez plantatora i producenta;
- kwotami A i B połączonymi w jedną kwotę i dodatkową kwotą w wysokości 1 miliona ton podzieloną między Państwa Członkowskie produkujące cukier C w zamian za płatność w wysokości 730 euro/t w ramach kwoty dodatkowej;
- czteroletnim systemem restrukturyzacji, po którego upływie wprowadzona zostanie ewentualnie liniowa redukcja kwoty;

⁽¹⁾ AKP: kraje rozwijające się z Afryki, Karaibów i Pacyfiku, które są sygnatariuszami Protokołu w sprawie cukru zawartego w Umowie z Kotonu.

⁽²⁾ COM(2004) 499 końcowy.

⁽³⁾ Dz.U. C 157, str. 102.

⁽⁴⁾ COM(2005) 263 końcowy.

⁽⁵⁾ COM(2005) 266 końcowy.

- kwotami izoglukozy zwiększonymi o 100 000 ton rocznie na okres trzech lat;
- postanowieniami dotyczącymi zarządzania rynkiem obejmującymi przeniesienie cukru poza kwotę, ewentualne wycofanie z kwoty cukru przekraczającego zapotrzebowanie na rynku oraz ewentualną pomoc udzielaną w odniesieniu do prywatnego składowania, jeżeli cena rynkowa osiągnie niższy poziom niż cena referencyjna;
- tym, że sektor chemiczny i farmaceutyczny może nadal zaopatrywać się również w cukier nie objęty kwotą, tak jak sektor produkcji drożdży i alkoholu, a w przypadku trudności z zaopatrzeniem może uzyskać specjalny kontyngent taryfowy;
- gwarancją dostawy do roku gospodarczego 2009/2010 dla rafinerii zgodnie ze zwykłym zapotrzebowaniem;
- tym, że projekt nie ogranicza importu cukru z krajów najslabiej rozwiniętych począwszy od roku 2009/2010;
- jeżeli chodzi o eksport, projekt wprowadza zakaz eksportu cukru nieobjętego kwotą i nie przewiduje eksportu cukru w ramach kwoty bez refundacji;
- możliwość przenoszenia kwot na poziomie europejskim została zarzucona przez Komisję. Dotyczy to również liniowej redukcji kwot o 2 800 000 ton w ciągu czterech lat. Wprowadzony zostanie plan restrukturyzacji. Będzie on finansowany z opłat za kwoty cukru, izoglukozy i inuliny. Przeszło 50 % składek na kwoty cukrowe jest finansowane przez rolników poprzez obniżkę cen buraków;
- z funduszu restrukturyzacyjnego będzie przyznawana pomoc dla producentów cukru, izoglukozy i inuliny, którzy zrezygnują z kwot, wstrzymają produkcję i rozmontują urządzenia. Kwota pomocy będzie zmienna i degresywna w zależności od roku wstrzymania produkcji;
- Komisja przewiduje, że fundusz restrukturyzacyjny obejmie nawet 6,160 milionów ton cukru w ramach kwoty przy całkowitym budżecie wynoszącym 4,2 miliarda euro;
- pomoc kompensacyjna w wysokości 60 % utraty dochodów w wyniku obniżki cen buraków będzie przyznawana plantatorom buraków i cykorii, przy czym pomoc jest oddzielona od produkcji z zastosowaniem kwot na hektar wykorzystany do produkcji cukru A i B oraz pułapu dla każdego Państwa Członkowskiego;
- wybór okresu referencyjnego, który należy stosować do celów podziału, pozostawia się Państwu Członkowskiemu;
- kwota puli finansowej przeznaczonej na pomoc bezpośrednią dla rolników wynosi 907 milionów euro w roku gospodarczym 2006/2007 i 1 542 milionów euro od roku gospodarczego 2007/2008.

2. Uwagi ogólne

2.1 EKES uważa, że reforma wspólnej organizacji rynku w sektorze cukru jest niezbędna. Przypomina w tym kontekście swoją opinię z 15.12.2004 r. ⁽⁶⁾, a zwłaszcza jej punkty 2.1, 2.4, 2.6, 2.7, 2.8, 2.9, 2.10.

2.2 Niemniej EKES stwierdza, że projekt reformy ma o wiele szerszy zakres niż to zapowiedziano w komunikacie z dnia 14 lipca 2004 r. Obniżka cen i zmniejszenie produkcji są o wiele większe, przewiduje się szybsze zniesienie eksportu. Projekt ten stanowi zatem zły sygnał dla naszych konkurentów w negocjacjach w ramach WTO. Poza tym, nie popiera celu jakim jest europejska produkcja cukru dająca gwarancję zaopatrzenia rynku, zwłaszcza w tych regionach, gdzie konwersja jest utrudniona.

2.3 EKES niepokoi się o wpływ proponowanych obniżek cen i kwot na poziom dochodów w rolnictwie i zatrudnienia. Podkreśla w tym względzie istotną rolę jaką odgrywa gałąź cukrownictwa w wielu regionach. EKES uważa, że projekt nie został sporządzony z poszanowaniem europejskiego modelu rolnictwa, wielokrotnie powtarzaną przez Radę wolą podtrzymywania tradycyjnej produkcji rolnej również w mniej faworyzowanych regionach lub państwach członkowskich; nie idzie też w parze z zasadą wielofunkcyjności, trwałości i strategią lizbońską. Projekt reformy prowadzi de facto do bezpośredniej lub pośredniej likwidacji 150 tys. miejsc pracy.

2.4 EKES nie uważa, że opcja reformy przyjęta przez Komisję, polegająca na szukaniu równowagi rynku na drodze obniżania cen, może doprowadzić do osiągnięcia pożądanego celu, utrzymać w długim terminie europejską uprawę buraków i przemysł cukrowniczy na solidnym poziomie z poszanowaniem dla krajów rozwijających się, będących uprzywilejowanymi dostawcami cukru. EKES uważa, że należy uczynić wszystko by uniknąć tego, by za pośrednictwem techniki SWAP (handel trójstronny) cukru, która nie przynosi korzyści dla rozwoju krajów najsłabiej rozwiniętych, otworzyć nowe udziały w rynku światowym, zwłaszcza dla Brazylii. W tym kontekście Komitet podkreśla, że brazylijska produkcja cukru, szeroko wspierana polityką wobec bioetanolu i polityką monetarną, odbywa się w warunkach nie do zaakceptowania z punktu widzenia społecznego, środowiskowego i stosunków własności ziem; co z kolei wyjaśnia ekstremalnie niskie koszty produkcji, wzrost produkcji w ostatnich latach prowadzący do zwiększenia zapasów na rynkach światowych i w konsekwencji osłabienie cen rynkowych. EKES uważa, że dostęp do rynku Wspólnoty powinien zostać uzależniony od respektowania określonych norm społecznych, takich jak te rozpatrywane w Deklaracji Międzynarodowej Organizacji Pracy z 1988 r.

2.5 EKES ⁽⁷⁾ uważa, że proponowane obniżenie cen i zmniejszenie kwot znacznie wychodzą poza uprawnienia WTO i są ważnym krokiem w kierunku pełnej liberalizacji rynku

cukru. Sytuacja taka nie daje trwałych perspektyw plantatorom buraków, pracownikom sektora cukrowniczego oraz konsumentom krajów europejskich”.

2.6 EKES ⁽⁸⁾ „nie rozumie, dlaczego Komisja nie wykorzystwała możliwości negocjacji preferencyjnych kwot importowych z najsłabiej rozwiniętymi krajami, jak zresztą proszą o to one same. Pozwoliłoby to spełnić, w sposób lepiej ukierunkowany, interesy najbardziej rozwijających się krajów, oraz uzyskać zrównoważone dostawy na rynek i poziom cen znośny dla Europy. EKES zwraca uwagę na zasadniczą sprzeczność w stanowisku Komisji, która z jednej strony uzasadnia radykalną reformę WOR w zakresie cukru poprzez inicjatywę »Wszystko oprócz broni«, a z drugiej strony nie daje dalszego biegu wyraźnym prośbom formułowanym przez najsłabiej rozwinięte kraje świata, pragnące wejść do systemu kwot preferencyjnych”.

2.7 EKES ⁽⁹⁾ nie wierzy, że znaczna obniżka cen cukru będzie korzystna dla konsumentów. 70 % cukru zostaje użyte w produktach przetworzonych, gdzie niełatwo o spadki cen konsumpcyjnych. Należy do tego dodać, że w krajach gdzie nastąpiła liberalizacja rynku cukru, nie nastąpiły żadne obniżki cen konsumpcyjnych.

2.8 EKES nie rozumie, dlaczego Komisja proponuje szybkie zarzucenie eksportu cukru w stanie nieprzetworzonym. Nawet jeżeli Unia Europejska przegrała z panelem WTO, nadal posiada prawo do subwencjonowanego eksportu 1 273 000 ton cukru w stanie nieprzetworzonym, bez względu na to, czy chodzi o cukier w ramach kwoty objętej refundacją lub cukier spoza kwoty bez refundacji. Ponadto uprawa buraków charakteryzuje się pewną zmiennością plonów, a rynek podlega zmienności importu. Dlatego też warto zapewnić sobie elastyczność w zarządzaniu wahaniami dostępności cukru w ramach kwoty lub spoza niej za pomocą eksportu. Taka elastyczność jest niezbędna do zapewnienia trwałości produkcji i racjonalnego zatrudnienia pracowników i wykorzystania urządzeń.

2.9 EKES popiera projekt Komisji dotyczący planu dobrowolnej restrukturyzacji, który zapewni znaczną poprawę warunków przeprowadzania restrukturyzacji. Domaga się jednak, aby plan został odpowiednio uzupełniony przy uwzględnieniu interesów plantatorów buraków i pracowników przemysłu cukrowniczego.

2.10 EKES ⁽¹⁰⁾ „ogólnie ocenia, że Komisja nie oceniła odpowiednio wpływu swojej propozycji, prowadzącej do masowego przeniesienia zasobów z sektora rolnego (wiejskiego i przetwórstwa pierwotnego) Europy i krajów rozwijających się, w kierunku wielkich firm międzynarodowych zajmujących się zaopatrzeniem i dystrybucją. Propozycja oznaczałaby redukcję znaczącej części przemysłu cukrowniczego Europy i krajów AKP z korzyścią praktycznie jedynie dla brazylijskiej produkcji cukru ⁽¹¹⁾”.

⁽⁶⁾ Zob. przypis 3.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 157 z 28.6.2005.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 157 z 28.6.2005.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 157 z 28.6.2005.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 157 z 28.6.2005.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 157 z 28.6.2005.

3. Uwagi szczegółowe

3.1 EKES wyraża zadowolenie z faktu, iż Komisja — zgodnie z jego wnioskiem — wystąpiła z inicjatywą dotyczącą rozporządzenia mającego obowiązywać od 01.07.2006 do 30.09.2015 r.

3.2 EKES uważa, że proponowane obniżki cen są zbyt duże i nie będą miały żadnego wpływu na import cukru realizowany w ramach trójstronnych operacji handlowych (rynek światowy, kraje najsłabiej rozwinięte, UE), a ich kwota będzie ulegać zmianie w zależności od wahań ceny na rynku światowym i kursów wymiany walut. EKES wzywa zatem do tego, by obniżka cen ograniczyła się do niezbędnego poziomu, zważywszy na negocjacje w ramach WTO, oraz by została rozłożona w czasie, jak w przypadku obniżek taryf, w szczególności po to, by dać nowym Państwom Członkowskim czas konieczny na dostosowanie się.

EKES domaga się również, by Rada zwróciła szczególną uwagę na problemy rolników w regionach z trudnościami lub takich, które nie oferują wielu rentownych alternatyw do uprawy buraków.

3.3 EKES wyraża zdziwienie, że projekt przewiduje pobieranie podatku od produkcji od plantatorów i producentów, podczas gdy poziom kwot będzie zdecydowanie niższy od poziomu konsumpcji, zaś logika, którą kieruje się Komisja, jest logiką konkurencji produkcji europejskiej z cukrem pochodzącym z importu. Podatek jest w tym względzie dyskryminujący w stosunku do unijnych plantatorów i producentów cukru. EKES wzywa zatem do jego zniesienia lub w ostateczności rozszerzenia na całość importowanego cukru.

3.4 EKES uważa, że wspólna organizacja rynków w sektorze cukru nie może skutecznie funkcjonować bez możliwości kontrolowania importu, bez względu na sposób przeprowadzania kontroli. Komitet zaleca zatem włączenie przepisów zakazujących transakcji SWAP w sektorze cukru z krajami najsłabiej rozwiniętymi i, w przypadku gdy Komisja zdecyduje o wycofaniu z rynku określonego tonażu cukru objętego kwotą (procedura wycofania) lub w wypadku zastosowania pomocy przeznaczonej na składowanie prywatne (cena rynkowa niższa od referencyjnej), automatyczne umieszczanie klauzuli zabezpieczenia ilościowego wobec importu z krajów najsłabiej rozwiniętych.

3.5 EKES uważa, że projekt rozporządzenia jest zbyt restrykcyjny, jeżeli chodzi o eksport. Komitet jest zdania, że rozporządzenie powinno zezwalać na wszelkie możliwości eksportu dopuszczone przez WTO, w szczególności jeżeli chodzi o eksport dodatkowej ilości cukru poza kwotę, jeżeli limity ilościowe i budżetowe dozwolone przez WTO w odniesieniu do eksportu subwencjonowanego nie zostały wyczerpane w ramach eksportu cukru z kwoty, objętego refundacjami.

Ponadto rozporządzenie powinno zezwalać na swobodny eksport bez refundacji cukru, który jest objęty kwotą.

3.6 EKES zwraca uwagę na słabość instrumentów zarządzania rynkiem zaproponowanych przez Komisję w miejsce interwencji. Przewiduje się, że wobec braku regularności i przewidywalności importu prowadzących do stałej

presji rynku, składowanie prywatne i obowiązkowe wycofywanie nie będą stanowiły gwarancji, że cena rynkowa będzie uwzględniała cenę referencyjną. EKES wzywa zatem do utrzymania systemu interwencji.

3.7 EKES zapoznał się z propozycją Komisji, aby w 60 % kompensować utratę dochodów związaną z obniżką cen. Uważa, że rekompensaty powinny być sprawiedliwe, procentowo na poziomie analogicznym do rekompensat przy innych uprawach. Komitet stwierdza, że rzeczywista obniżka cen buraków, z uwzględnieniem opłaty produkcyjnej i ryzyka dodatkowej obniżki o 10 %, może osiągnąć 50 %. W takich warunkach rekompensata powinna wynosić jedynie 51 %. EKES zaleca zatem mniejszą obniżkę cen i większą kwotę rekompensaty w ramach proponowanych limitów budżetowych. EKES podkreśla więc fakt, że przyznanie rekompensaty za obniżkę cen nie niweluje potrzeby wprowadzenia trwałych i skutecznych instrumentów zarządzania, jeśli pragniemy uniknąć załamania rynku i gwarantować dochody rolnikom.

3.8 EKES stwierdza, że propozycja rekompensaty przewiduje pomoc oddzielną od produkcji, w podziale na hektar uprawy buraków lub cykorii, które były objęte umową produkcyjną cukru A i B lub syropu inulinowego. EKES uważa, że Państwa Członkowskie muszą w ramach dostosowanych przepisów posiadać wszelką swobodę w przyznawaniu plantatorom buraków i cykorii całej kwoty pomocy w granicach pułapów krajowych przewidzianych w projekcie. EKES zaleca, by Komisja przeprowadziła ocenę długoterminowych skutków oddzielenia.

3.9 EKES nie uważa za właściwe, aby propozycja przewidywała nieodpłatne zwiększenie kwot izoglukozy o 300 000 ton, podczas gdy wdrażany jest kosztowny program restrukturyzacji zmierzający do znacznego zmniejszenia kwot na cukier a milion ton cukru objętego dodatkową kwotą, którą można będzie rozdysponować, będzie odpłatne.

3.10 EKES zauważa decyzję Komisji o uwzględnieniu jego propozycji wdrożenia programu dobrowolnej restrukturyzacji objętej odszkodowaniami na początku rozliczenia. Program zastępowałby mechanizm obowiązkowego zmniejszenia kwot i możliwości przenoszenia kwot na poziomie europejskim.

EKES nalega, by kwestie związane z restrukturyzacją były objęte procedurą współdecyzji, w której uczestniczyliby zarówno plantatorzy, jak i producenci, a także o przyznanie odpowiedniego odszkodowania z tytułu restrukturyzacji plantatorom, których ona dotyczy.

EKES stwierdza w tym względzie, że dodatkowe odszkodowanie w wysokości 4,68 euro za tonę buraków A i B przyznane w roku gospodarczym 2006/2007 plantatorom objętym restrukturyzacją to nic innego jak wcześniejsze przyznanie pomocy kompensacyjnej dla tych plantatorów z tytułu utraty dochodów w związku z obniżką cen obowiązującą od roku gospodarczego 2007/2008. Nie jest to zatem odszkodowanie z tytułu restrukturyzacji.

3.11 EKES uważa, że Rada powinna przywiązywać większą wagę do projektu Komisji w kwestii zatrudnienia w różnych regionach dotkniętych restrukturyzacją przemysłu cukrowniczego. Komitet zwraca się do Państw Członkowskich i do Komisji o ułatwienie dostępu do europejskich funduszy strukturalnych i do europejskiego funduszu społecznego, zwłaszcza dla regionów najbardziej dotkniętych restrukturyzacją i dla nowych Państw Członkowskich, aby złagodzić negatywne skutki reformy zatrudnienia poprzez plany społeczne znacznie wykraczające poza obowiązkowe ramy określone prawem. W rzeczywistości należy ułatwić utworzenie nowych miejsc pracy, dywersyfikację i przekwalifikowanie.

3.12 EKES uważa, że w tym względzie niezbędne jest, by Komisja i Państwa Członkowskie pilnie wsparły za pomocą odpowiednich środków prawodawczych i finansowych woluntarystyczną politykę używania biopaliw, w której uprawa buraków może odegrać istotną rolę. EKES uważa, że pilnie potrzebne jest dalsze opracowanie metod wykorzystywania cukru spoza kwoty w sektorze innym niż spożywczy.

3.13 EKES zwraca uwagę Komisji i Rady na bardzo destabilizujący wpływ importu cukru z Bałkanów na rynki krajów ościennych. Zaleca zdefiniowanie i zastosowanie koniecznych środków ochrony rynku (szczególnie, stosowanie cen interwencyjnych lub referencyjnych) i nalega również na szybkie ustalenie kwoty dla Chorwacji.

4. Wnioski

4.1 EKES uznaje konieczność dostosowania wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru, lecz uważa, że propozycje reformy są zbyt śmiałe, jeżeli chodzi o redukcję cen.

Wprowadzenie proponowanych reform wpłynęłoby negatywnie na sektor cukrownictwa europejskiego, w szczególności doprowadziłoby do utraty co najmniej 150 000 miejsc pracy, często w regionach już dotkniętych bezrobociem, które nie mają zyskownych alternatyw dla tej uprawy.

4.2 EKES zwraca się do Rady z apelem o przyjęcie bardziej ambitnego podejścia w dziedzinie europejskiej produkcji buraków i cukru niż Komisja. Taka postawa znalazłaby wyraz w ilościowej kontroli importu i zezwoleniu na stosowanie wszelkich możliwości eksportu dopuszczonych przez WTO. Cel osiągnięcia poziomu produkcji przekraczającego o 2 — 3 miliony ton poziom zaproponowany przez Komisję jest jak najbardziej realny, zwłaszcza poprzez kontrolę importu. Pozwoliłby on na zachowanie 50 000 — 75 000 miejsc pracy i około 50 000 gospodarstw rolnych uprawiających buraki w wielu regionach Wspólnoty.

4.3 EKES obawia się, że cele inicjatywy „Wszystko oprócz broni” i reformy WOR cukru w zakresie polityki rozwojowej

nie zostaną osiągnięte, dlatego też popiera wniosek krajów najsłabiej rozwiniętych o negocjowanie z Unią kwot na import cukru. W każdym wypadku należy zabronić praktyki SWAP i ustanowić automatyczne kryteria ochrony oraz kodeks zachowania wraz z kryteriami trwałości społecznej i trwałości środowiska, a także suwerenności żywnościowej, które powinny być warunkiem wejścia na rynek wspólnotowy.

4.4 EKES zaleca utrzymanie bieżącej tendencji w eksporcie cukru w ramach kwoty lub poza nią, jeżeli odpowiada on tonażowi dopuszczonemu przez WTO, aby kontynuować obsługę naszych najbliższych tradycyjnych klientów.

4.5 EKES nalega, aby obniżki cen zostały rozłożone w czasie i ściśle ograniczone do zobowiązań międzynarodowych, a także aby cukier był traktowany, jeśli zachodzi taka konieczność, jako produkt wrażliwy w ramach negocjacji Agencji z Doha na rzecz rozwoju.

4.6 Komitet zaleca utrzymanie systemu interwencji i trwałe stosowanie skutecznych instrumentów zarządzania rynkiem.

4.7 EKES domaga się, aby rekompensaty częściowe dla plantatorów z tytułu utraty dochodów w wyniku obniżki cen buraków zostały w miarę możliwości zwiększone i były przyznawane w całości. Nalega również na konieczność zapewnienia trwałego charakteru tego rodzaju pomocy i zachowania poziomu budżetu przeznaczanego na rynek cukru.

4.8 Komitet wspiera projekt Komisji dotyczący programu restrukturyzacji, lecz domaga się prawa współdecyzji dla plantatorów i przyznania pomocy tym plantatorom, których dotyczy zamknięcie przetwórnictwa, aby umożliwić im restrukturyzację gospodarstw.

4.9 EKES nalega, by uruchomić europejskie fundusze strukturalne i społeczne, aby oprócz koniecznych odszkodowań stworzyć lepsze szanse przekwalifikowania dla pracowników dotkniętych restrukturyzacją europejskiego sektora cukrownictwa.

4.10 EKES uważa za niezbędne i pilne by sektor cukrownictwa został włączony do debaty w sprawie energii (polityka biopaliw), co przyczyniłoby się do skompensowania negatywnych skutków reformy.

4.11 Komitet nalega, by pilnie skorygować destabilizujący wpływ importu z Bałkanów.

4.12 EKES domaga się, by Rada zwróciła szczególną uwagę na sytuację w regionach z trudnościami lub takimi, które nie oferują wielu rentownych alternatyw w rolnictwie.

Bruksela, 26 października 2005 r.

Przewodnicząca
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Anne-Marie SIGMUND